

FENYVES MARCELL

Aranyorrú

(KÜLVÁROSI BESZÉLY)

(Fasza a magasban)

Néha a természet gúnycéltáblája az ember,
így töpreng a szövegnek hőse, derék Aranyorrú,
mert szafaládé hosszúságu az orra a képén,
bár ez a szörnyűség születésétől aranyorr volt.
Csöppet sem keserű emiatt nevezett fura fickó,
jóllehet ugratták eleget, ha a pöffeteg ormány
látán rítt-mulatott, ki piacra, a boltba szaladt épp.
Később már irigyelte a nép kincsére tekintve,
azt firtatta a sok zuglóí, mit érhet e ritka
szaglószer, ami megvan jó ötven deka súlyú.
Itt Zuglóban, ahol nevet adnak az enyhe teleknek,
és nyargalhat a szél buta cangásnál sebesebben,
áll az a félkész ház, mit e században sem akarnak
tán befejezni, az eddig felhúzott falakat meg
biztos a nem túl távoli paplaktól kiszűrődő,
hajnali, békességes imának erői segítik.
Most, hol az építők kerülnek hetek óta az állványt,
mit maguk eszkábáltak azért, hogy a munka lefolyjon,
Czinke Beretta elégiaköltő lendületet vesz,
Tankréd vére bizsergett ekkor a Czinke-erekben.
„Marsi acél pengém, sisakom meg a többi...”; a létrán
termett és már kúszik a háztorzónyi magasba:
fönt nyugi van, folytatja a *Tátika utcai Rózsát*.
Két emelettel alább – amidőn stancák kerekednek –
pont a csütörtöki rendje szerint már zajlik az élet,
és Aranyorrú látta, amint az elégiaköltő
cerkát tartva fogában, a létrafokok sokaságán
küzd magát magasabbra; találó szót keresett, mert
lába elé perdíti a szél ama fenti kalapját.

...

CZINKE BERETTA: MASSIMO CIUPORELLI ÁRNYÉKAIBÓL

(Pálcsi, a gondnok)

a parnaszon
no nézd mi áll
lehetsz lakó
ja napkirály
a gondnok én vagyok

az éji bál
ha égi bál
te visszahullasz mondd ki vár
a gondnok ott vagyok

...

isten halott isten halott
bevésve disneyland falába
az isten zombi fogjatok
ne hágjak elsőként nyakára

...

(Epiktétosz)

Engem az istenek arra neveltek,
tűrjem a bajt *okosan* s a keservet;
bölcstanáításukat áldom, a véget
is szelíden fogadom, ha közel már.

...

Olyan sötét volt, hogy na, kérem szépen,
ökörnagyságu, gyilkos szúnyogok
támadtak rám. Amíg magamat védtem,
háttam mögött valaki kuncogott.

– Ne félj, beszélő svábbogár vagyok –
szelíden búgta, hosszan hallgatott.
Amíg elláttam: vérben, vértelen
hevert ezernél több szúnyogtetem.

Azóta kettecskén vagyunk;
azóta tűz le ránk a nap.
Madárkalickát akarunk;
egy néma dalos madarat.

...

Te sem felejtetted azt a holdat
és késve bár, hiszel nekem:

a fák előttük meghajolnak;
alattuk, rezzenéstelen.

Talán a holtak énekelnek?
Parázsos torku táltosok?
Leányok férfit ünnepelnek,
ki vadgalambbá változott.

...

egy nap a természet gúnycéltáblája derék a
mert kedvelte a partizenét laza partiruhát ölt
úgy tervezte leszédül a legközelebbi verembe
hol hangos terasz is csábítja a partibulákat
partikirályságnak számít zugló az idén már
dönget ezerrel jó humanik s a legénye faló arc
szárnyas gondolatok közepette felelt a tükörnek
minthogy a kína-szudán focimeccset is adja a tévé
nem mehetek de az ablakomat nagy résnyire tárom

...

(Szörny a világ, csak a tenger mossa kimúlt szemünket)

Mint akinek sírhant-
szökevény fürkészi az arcát
álmában; szemhé
ja alatt retináival érzi
dermedt jégpillan
tását a nem emberi lénynek:
hullatekintettel
vonszolva magam szilaj úton
vittem a gyermeket; ő
karjával a testem ölelte.
Méregzöld ég és
felhőtajtékja felettem,
talpam alatt pár ujj
vastagságú gyalogösvény;
tudtam, elég egy rossz
lépés, menten beszakadhat,
elnyel minket az űr,
hol Góg, Butaság, Közöny és más
visszataszító árny
gyilkos párája lebeg még.
Merre tovább, töpreng
tem. A gyermek szólt: „Csak előre,

nincs túl messze a tó,
iszapos mélyén van a házunk;
zöld házban lakom én,
bősz örvények sűrűjében .”
Néhány alteregóm
jött szembe velem, köszönök. Most
szóra se méltatták
gyereket cipelő, suta lényem;
télikabátban jár
tak, bár füleddt kora ősz volt.
Hullong itt az eső,
hol a terhemtől cövekelve
állok a tó partján;
zavaros tükreben az arcom
ringó haltetemek
sokasága között fedezem fel.
Fáradozások után
nem akartam a gyilkosa lenni:
hullámágya helyett
testét a fővenyre terítem;
furcsa fiú, tűnő
döm, olyan, minthogyha a földből
mászott volna elő;
még lélegzik, mozog. És holt.
Tisztogatom; próbá
lom a sok szennyet lekaparni
bőréről, noha érintésétől viszolyogtam,
ekkor a sáros gön
cein át is csecsre tapintok:
fejlett melle becsült
tíz évéhez viszonyítva.
Két kezem elrejttem
döbentem a farzsebeimben,
léleknélkülüként,
üres elmével vacogok, míg
ő sármaszkja alól
vigyorog; küldött a halálba.

(...)